

UOT 82.0

MÜASİR AZƏRBAYCAN HEKAYƏLƏRİNDƏ
DİL-ÜSLUB XÜSUSİYYƏTLƏRİ

O.S.ABBASOVA

*Bakı Dövlət Universiteti**o.abbasova@hotmail.com*

Məlum olduğu kimi, dil və üslub bədii yaradıcılığın ən vacib komponentlərindən biridir və bu amil nəzərə alınmadan ədəbi əsərlərin estetik mahiyyətini aşkarlamaq mümkün deyildir. Lakin qeyd etmək lazımdır ki, milli nəzəri-estetik fikirdə üslub problemi kifayət qədər araşdırılmadığı üçün bununla bağlı fərqli, hətta bəzən biri-birini inkar edən mülahizələr mövcuddur. Şübhəsiz ki, bu aspekt problemin şərhində də müəyyən çətinliklər yaratmaqdadır.

Açar sözlər: nəsr, hekayə, dil, üslub, janr

Bəzi tədqiqatçıların fikrincə, «bədiilik sənət əsərinə xas olan keyfiyyətlərin mükəmməllik səviyyəsinə qaldırılan məcmusudur» (5, 43). Üsluba gəldikdə isə bədiiliyin təlqin etdiyi mükəmməlliyi şərtləndirən amillərdən hesab olunmaqdadır.

Bilindiyi kimi, üslub qeyri-dinamik bir anlayış deyildir, o daim inkişafda, təkamül prosesindədir. Ədəbi proses inkişaf etdikcə üslubi təmayülləri ehtiva edən terminoloji anlayışlar dəyişməyə də, onun daşdığı mənanın, məzmunun təkmilləşdiyi sirr deyildir. Ədəbi tənqid mövcud bədii irsin dəyərləndirilməsində bu başlanğıcı nəzərdən qaçırmamalıdır.

Rus ədəbiyyatşünası, akademik M.B.Xrapçenkonun qənaətinə «üslub dünyanın novatorcasına mənimsənilməsidir; o, oxucu fikirlərinin, emosiyalarının, düşüncələrinin özünəməxsus katalizatoru rolunu oynayır» (13, 147). Məşhur Türkiyə ədəbiyyatşünası Əhməd Kabaklı mülahizələrinə görə isə «üslub daha çox fərdi səciyyə daşdığından» (14, 267, 321) bu müstəvidə də dəyərləndirilməlidir.

Filologiya elmləri doktoru, professor Abbas Hacıyev «Ədəbiyyat nəzəriyyəsi» adlı tədqiqatında üslubun sosioloji aspektlərini qabardaraq yazır ki, «...üslub həmişə məzmun daşıyır, sözə və obraza məna verir» (4, 320). Filologiya elmləri doktoru Nazif Qəhrəmanlı isə onu «...üslub bədii inkişaf hadisəsidir, bədii ümumiləşdirməyə və ya şərti obraza yazıçının necə yanaş-

dığını əks etdirir» (6, 91) – kimi dəyərləndirir.

Bir çox tənqidçilər isə üslub problemini yazıçının şəxsiyyət kultu ilə əlaqələndirməyə çalışırlar. Belə ki, görkəmli filosof-tənqidçi Asif Əfəndiyevin (Asif Ata) qənaətinə, ədəbi əsər «yalnız müəyyən estetik ideali yox, eyni zamanda, yaradıcı şəxsiyyəti, onun mənəvi aləmini bədii şəkildə təsdiq edir. Bu nöqtəyi-nəzərdən poetik axtarışlar bütün başqa xüsusiyyətlərlə yanaşı, yeni, orijinal şair təbiətinin təsdiqiylə sıx surətdə bağlı olur» (3, 101). Şübhəsiz ki, Asif Əfəndiyevin mülahizələrindəki bir sıra obyektiv məqamlar üslub probleminin təhlilində yaddan çıxan amillərin nəzərə alınmasının vacibliyini şərtləndirir.

2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələri üslub axtarışlarının dinamikliyi, mövcud bədii nümunələrdə müşahidə olunan üslubi keyfiyyətlərin zənginliyi baxımından diqqəti cəlb etməkdədir. Bunu üslub əlvanlığı kimi də dəyərləndirmək olar. Bu üslub əlvanlığının arxasında bədii axtarışlarla yanaşı, həmçinin dövrün, zamanın aşılacağı bir çox mühüm amillər də dayanmaqdadır. Çünki sovet siyasi rejimi dönməndə təkmətdəli sistem bədii əsərləri yalnız məzmun, ideya, problematika baxımından deyil, həmçinin formaestetik baxımından da yönəldir, istiqamətləndirir və müəyyən qəliblərə salırdı.

Qeyd edək ki, 2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələrinin üslub problemini təhlil etmək, əslində Azərbaycan nəsrinin son illərdə qazandığı bədii uğunları dəyərləndirmək anlamında dərk olunmalıdır. Bəhs olunan dövrdə Azərbaycan hekayələrinin səciyyətləndirilməsi göstərir ki, bəhs olunan janrdə qələmə alınan əsərlərdə əsasən aşağıdakı üslub istiqamətləri özünü büruzə verməkdədir:

- epik-analitik üslub;
- lirik-psixoloji üslub;
- sənədli-publisistik üslub;
- satirik-yumoristik üslub.

Əlbəttə, təqdim olunan təsnifat sırf şərti səciyyə dəşiyir və əsas etibarilə problemə aydınlıq gətirmək məramına xidmət edir. Çünki bəzi məqamlarda müxtəlif üslub çalarlarının eyni müəllifin yaradıcılığında müşahidə edildiyi örnəklər də mövcuddur.

2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələrində epik-analitik üslub daha çox İsa Hüseynovun (Muğanna), Müzahim İsmayılzadənin, Mübariz Cəfərlinin yaradıcılığında özünü büruzə verməkdədir. Xüsusilə, İsa Hüseynovun (Muğanna) hekayələri epik-analitik üslubun özünəməxsus çalar və cizgilərini əks etdirmək baxımından diqqəti cəlb edir. Bu üslub müəllifə ən sərt həqiqətləri soyuqqanlı şəkildə ifadə etməyə imkanlar açdığı kimi, həmçinin yazılarının oxunaqlılığını təmin edən ən mühüm faktorlardan biri kimi diqqəti çəkir.

İsa Hüseynovun (Muğanna) «Dan ulduzu və mən», «Unus», «Rzaqulu», «Yekədiz Məcid», «Küp», «Şinel», «Portsiqar», «Getdi», «Şapalaq», «Küllük» və digər hekayələri əsas etibarilə bu üslubun çalarlarını daşımaqdadır. Düzdür, əvvəlki illərdə yazıçının yaradıcılığında lirik-psixoloji üslubda hekayələrə də intensiv şəkildə təsadüf olunur. Lakin bununla belə İsa Hüseynovun

yaradıcılıq erudisiyası daha çox epik-analitik üslubun ifadə imkanlarına bağlıdır və onun əsərlərinin bu prizmadan dəyərləndirilməsi daha məqsədəuyğundur. Yazıçının əsərləri epik-analitik üslubun xüsusiyyətlərini bütün yönləri ilə əks etdirməkdədir. Müəllifin istər sosial-siyasi, istərsə də mənəvi-əxlaqi problemlərə həsr olunmuş hekayələrində bu üslubun qabarıqlığı hiss olunur. Yazıçının ayrı-ayrı hekayələrində qaldırılan bu və digər problemlər kəskin, sərt konfliktlər müstəvisində deyil, epizmə xas olan bir təmkinlə bədii ifadəsini tapmışdır.

Yazıçı Müzahim İsmayılzadənin «Təyinat», «Səhər konserti», «İyirmi iki ildən sonra etiraf», «Təbrik», «Mona Liza», «Hava haqqında», «Sahib müəllimin məktəbi», «Rəsul kişinin maralı», «Perik durnalar», «Ehtiyat oyunçu», «Hesab», «Sırr» və başqa hekayələri də epik-analitik üslubda qələmə alınmış bədii örnəklər kimi diqqəti çəkməkdədir. Qeyd edək ki, bəhs olunan hekayələrdə epik-analitik üslub yazıçıya təsvir etdiyi hadisə və əhvalatları daha geniş, əhatəli və təfərrüatlı tərzdə canlandırmağa imkan vermişdir.

Adı çəkilən əsərlər içərisində «Təyinat» adlı hekayə bəhs olunan üslubun səciyyəvi məqamlarını üzə çıxarmaq baxımından maraqlıdır. Hekayədə Radio və Televiziya Verilişləri Komitəsinə işə düzəlmək istəyən gənc bir jurnalistin taleyi fonunda cərəyan edən hadisələr bədii əksini tapmışdır. Yazıçı, təyinatla işə göndərilən bu jurnalistin qarşılaşdığı hadisələr kontekstində bir tərəfdən televiziya və radio işçilərinin daxili dünyasına nəzər salmış, qarşı tərəfdən komitənin təmsalında cəmiyyətin iç üzünü açıb göstərə bilmişdir.

2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələrində lirik-psixoloji üsluba daha intensiv şəkildə müraciət olunmaqdadır. Bəzi tədqiqatçıların fikrincə, «Azərbaycan nəsr tarixində lirik üslubun yüksələn xətt üzrə inkişaf etməsinin əsas səbəblərindən biri budur ki, elmi-fəlsəfi təfəkkürümüz öz ifadəsini klassik poeziyada tapmış, nəsr dilimiz isə dastan və nağıllarda inkişaf etdirilmişdir» (8, 173). Bu mülahizələrdə mübahisə doğura biləcək məqamlar olsa da, bütövlükdə onunla razılışmamaq mümkün deyildir.

2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan nəsrində Əlisa Nicat, Rafiq Tağı, Afaq Məsud, Vaqif Sultanlı, Firuz Mustafa, Azad Qaradərəli, Aygün Həsənoğlu və digər yazıçıların hekayələri lirik-psixoloji üslubun özünəməxsus örnəkləri kimi diqqəti çəkir.

Bəhs olunan dövrdə lirik-psixoloji üslub yalnız məhəbbət mövzusunda yazılmış hekayələrdə deyil, digər mövzularda qələmə alınmış bədii örnəklərdə də özünü büruzə verməkdədir.

Rafiq Tağının «Slavyan Universitetinin professoru», «Əlverişli intihar hündürlükləri», «Evi üzü günçixana istəmişdim», Firuz Mustafanın «Çiçək», «Okean», «Şən məclis» hekayələri lirik-psixoloji üslubun çalarlarını özünə əks etdirən maraqlı bədii nəsr örnəkləri kimi diqqəti çəkməkdədir.

Rafiq Tağının bəhs olunan hekayələrində diqqəti çəkən əsas məqamlardan biri lirik-psixoloji üslubun digər üslubi çalarlarla vəhdətdə təzahür etməsidir. Belə ki, yazıçının qələminə məxsus olan hadisə və əhvalatlara analitik

yanaşma tərzi lirik-psixoloji üsluba xeyli dərəcədə təsir göstərmiş, bu isə bütövlükdə hekayələrin özünəməxsusluğunu təmin etmişdir.

Yazıçı-dramaturq Firuz Mustafa bəhs olunan hekayələrində lirik-psixoloji üslubun imkanlarından bəhrələnərək öz qəhrəmanlarının daxili-mənəvi dünyasının gizliliklərinə nüfuz etməyi bacarır. Bu üslub, eyni zamanda, müəllifə təsvir etdiyi hadisə və əhvalatları inandırıcı şəkildə canlandırmağa imkan verir.

2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələrində sənədli-publisistik üslub daha çox Sabir Əhmədlinin yaradıcılığında özünü büruzə verməkdədir. Yazıçının «Fransa hekayələri» silsiləsindən qələmə aldığı «Rezidens de Mareşo»da», «Marsel – varlanmaq istəyi», «Eks-yoxsulluq istəyi», «Paris Notrdam kilsəsində top atəşi», «Apatri» kimi hekayələri sənədli-publisistik üslubun maraqlı, özünəməxsus örnəkləri kimi diqqəti çəkir. Adı çəkilən hekayələrin canlı təəssürat nəticəsində qələmə alınması onların dilində sənədli-publisistik üslubun qabarıqlığını şərtləndirmişdir. Digər tərəfdən, Sabir Əhmədlinin bir yazıçı kimi nəsr dilinin publisistik çalarlarla zənginliyi də onun üslubunu şərtləndirən amillərdən biri kimi diqqəti çəkməkdədir.

«Sabir Əhmədlinin əsərlərinin dili, ifadə tərzi çox zəngindir və onun yaradıcılığından söz açan müəlliflər bəzən bu faktın üstündən yan keçmişlər. Bəlkə də bu, ondan irəli gəlir ki, onun təhkiyə tərzi bəzilərinin iddia etdiyi kimi dinamik və axar-baxarlı deyil, bir qədər ağırdır, hətta yorucudur. Amma diqqətlə nəzər yetirdikdə, görürük ki, bu sırf epik təhkiyə üslubudur» (10, 24).

Sabir Əhmədlinin sənədli-publisistik üslubda yazdığı əsərlərinin başlıca xüsusiyyətlərindən biri onların dərin vətəndaşlıq qayəsi ilə yönləndirilməsidir. Yazıçı hansı mövzuda yazır-yazsın, bu məqama diqqət yetirmiş, hekayələrinin sosial ruhunu qoruyub saxlamağa çalışmışdır. Ümumiyyətlə, sənədli-publisistik üslub Sabir Əhmədlinin yalnız bəhs olunan dövrdə yazılan hekayələri üçün deyil, bütövlükdə yaradıcılığı üçün səciyyəvidir. Bu cəhət onun fərdi yaradıcılıq üslubunu, yazı dəst-xəttini şərtləndirən keyfiyyətlərdən biri kimi mənalanır.

2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələrində satirik-yumoristik üslub da diqqəti çəkməkdədir. Əlbəttə, digər üslublarla müqayisədə satirik-yumoristik üslubda sayca o qədər də bədii örnək yaradılmamışdır. Lakin bununla belə mövcud bədii örnəklər bu üslubun da ayrıca səciyyənləndirilməsini şərtləndirməkdədir. Qeyd edək ki, əvvəlki dövrlərdə olduğu kimi, müasir mərhələdə də Azərbaycan hekayələrində satirik-yumoristik üsluba az diqqət yetirilməsi hər şeydən əvvəl istedadın yönümündən qaynaqlanır.

Atababa İsmayıloğlunun «Teleqram», «Redaktor», «Sevincimin böyüyü qabaqdadır», «Mizan tərəzi, yaxud gülmək haqqı» və digər hekayələri satirik-yumoristik üslubda qələmə alınmışdır. Yazıçının hekayələri həcm etibarilə yığcam olduğu kimi, burada ifadə edilən məna-məzmun dərinliyi, düşündürücü olması, həmçinin incə, zərif yumor hissi diqqəti çəkməkdədir.

Gənc yazıçı Elçin Hüseynbəylinin bir sıra hekayələri satirik-yumoristik üslubda qələmə alınmışdır. Belə ki, müəllifin «Mıx», «Qarabağ şikəstəsi», «Eşşək haqqında ballada», «Boz eşşəyin məktubları», «Boz eşşəyin məktubu-

na cavab», «Keçid dövrünün toyuğu» və digər hekayələri bu mənada səciyyəvi bədii örnəklər kimi diqqəti çəkməkdədir. Qeyd edək ki, Elçin Hüseynbəylinin adı çəkilən hekayələri Mirzə Cəlil üslubunda qələmə alınmışdır. Bunu yazıçının hekayələrinin dil və üslubunda aşkar şəkildə duymaq mümkündür. Lakin bir məsələyə diqqət yetirilməlidir ki, o, yaradıcılığına böyük dəyər verdiyi Mirzə Cəlili kor-koranə təkrarlamır, böyük ədibin üslubuna yeni-yeni çalarlar əlavə edə bilir.

«Mıx» hekayəsində yazıçı Avropaya iş dalınca gedən, lakin burada böyük haqsızlıqlarla qarşılaşan bir azərbaycanlı müxbirin düşüncələri fonunda əks etdirdiyi hadisə və əhvalatlar kontekstində satirik-yumoristik üslubun özünəməxsus aspektlərini aşkarlamışdır. Müəllifin ironiya ilə təqdim etdiyi hadisələrin arxasında avtobioqrafik detalların durduğu da özünü aşkar şəkildə büruzə verir. Məhz bu cəhət onun satirik-yumoristik üslubunun özünəməxsus aspektlərini şərtləndirir.

Yazıçının üslubunun özünəməxsusluğunu, bənzərsizliyini şərtləndirən amillərdən biri, ilk növbədə, təhkiyə ilə bağlıdır. Ümumiyyətlə, Elçin Hüseynbəyli soyuq, təmkinli üslubda yazıb-yaradan qələm sahiblərindəndir. O, ən faciəli hadisələri də soyuqqanlı şəkildə təsvir etməyi bacarır. Müəllifin hekayələrində bir çox hallarda təhkiyə epik və lirik üslubun elementləri ilə qaynayıb-qarışır ki, bu da onun yazılarının oxunaqlılığını, emosionallığını, təsir gücünü artırmış olur.

Görkəmli rus nəzəriyyəçisi Q.N.Pospelovun fikrincə, «lirik-epik və lirik-dramatik bədii örnəklər lirikanın bu iki ədəbi növün hər biri ilə ayrı-ayrılıqda birləşməsindən ibarətdir. Bu birlik isə məhz növ səviyyəsində baş verir» (12, 197-198). Elçin Hüseynbəylinin hekayələrində məhz lirik və epik çalarların peşəkar şəkildə birləşdirilməsi bu baxımdan səciyyəvidir. Ancaq onu da xatırlatmağa ehtiyac vardır ki, yazıçının əsərlərində bu birlik süni, qondarma təsir bağışlamır, bu və ya digər nəzəri prinsiplərin bədii təsdiqi rolunu oynamır, təbii görünür. Bu təbiilik isə müəllifin yaradıcılıq fərdiyyətinin başqa aspektləri ilə şərtlənir.

Göründüyü kimi, 2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələri üslub rəngarəngliyi baxımından olduqca zəngindir. Bu rəngarənglik bir tərəfdən, ənənəvi üslubların davam və inkişaf etdirilməsində, digər tərəfdən isə, yeni üslubi çalarların gerçəkləşməsində özünü büruzə verir.

2000-2008-ci illərdə yaranan Azərbaycan hekayələrinin bədii-estetik aspektlərini şərh edərkən dil amilini nəzərə almadan doğru qənaətə gəlmək mümkün deyildir. Qeyd edək ki, bəhs olunan dövrdə ayrı-ayrı yazıçıların əsərləri bədii dildən məharətlə istifadə etmənin canlı örnəyidir. Çağdaş hekayələrdə dil hədsiz dərəcədə poetikliyi, şairanəliyi, axıcılığı, musiqiliyi ilə diqqəti cəlb edir. Bir çox hekayələri mütaliə edərkən bəzən süjeti əks etdirən hadisə və əhvalatları unudaraq dilin sehrinə, cazibəsinə düşürsən. Xüsusilə, İsa Hüseynov (Muğanna), Sabir Əhmədli, Əlisa Nicat, Vaqif Sultanlı, Elçin Hüseynbəyli, Şəlalə Əbil və digər yazıçıların hekayələrinin dili özünəməxsus-

luğu, fərdi çalarları ilə diqqəti cəlb edir.

«Dünyadır, bir yandan boşalır, bir yandan dolur», - deyirlər. Və alimdən başlamış çobana qədər heç kəs buna şübhə eləmir. Başqa cür də deyirlər: «Süleymana qalmayan dünya, sənə də qalmaz». Bu sözləri mən elə-belə xatırlatmırdım. Mən doqquz yüz otuz ikinci ilin səhəri açılar-açılmaz, hələ hava qaranlıq ikən, demək olar ki, eyni vaxtda – bircə dəqiqənin içində baş vermiş hadisələr yadıma düşər-düşməz, yuxarıdakı sözləri və o qəbildən olanları da xatırlayıram» (11, 5).

Nümunədən aşkar görüldüyü kimi, İsa Hüseynov (Muğanna) bədii dilin imkanlarından məharətlə istifadə etmiş, təsvir etdiyi obyektə bütün canlılığı ilə göstərməyə çalışmışdır. Müəllifin hekayələrində bədii dilin emosionallığı bütün məqamlarda hadisə və əhvalatların təsir və təlqin gücünü artıran amil kimi çıxış etməkdədir. Yazıçının hekayələrini oxuduqca, dilin daxili enerjisini, inersiyasını, istilyini duymamaq mümkün deyildir.

Yazıçı-ədəbiyyatşünas Elçin bədii dilin funksiyası ilə bağlı qənaətlərini ümumiləşdirərək yazır: «Əgər sənətin təzahür vasitələrini öz əhəmiyyətinə görə dərəcələrə ayırmaq mümkünsə, bədii dil birinci dərəcəli əhəmiyyətə malikdir, başqa sözlə desək, bədii dil əldə elə bir amildir ki, onun səviyyəsi, ümumiyyətlə, bədii ədəbiyyatın səviyyəsi üçün meyarlardan ola bilər» (2, 47).

Görkəmli yazıçı-ədəbiyyatşünas Mir Cəlal bədii əsərlərdə dilin rolunu və imkanlarını səciyələndirərək yazır: «Yazıçı elə bir dil ilə yaratmalıdır ki, o dil tamamilə və bütün elementləri ilə xalqa asan, anlaşılın və doğma olsun. Burada mən yalnız kəlmələri deyil, tərkib ibarə və ifadələri, habelə o dilin təbiət və quruluşunu da nəzərdə tuturam. Bu əsas tələblərə cavab verən, orijinal fərdi xüsusiyyət daşıyan yazıçının dili sağlam dildir, hərtərəfli inkişaf etdirilmişdir» (7, 295). Şübhəsiz ki, Mir Cəlalin qənaətləri ilə razılaşmamaq mümkün deyildir.

Bədii nəsrin, xüsusilə onun əsas qollarından biri olan hekayənin janr xüsusiyyətləri dilə hədsiz dərəcədə bələdlik, onun imkanlarından məharətlə bəhrələnmə tələb edir. Həcm etibarilə o qədər də böyük olmaması hekayə müəllifinin üzərinə təsvir olunan hadisə və əhvalatları yığcam, lakonik şəkildə çatdırmaq, az sözlə böyük mənalı ifadə etmək vəzifəsi qoyur. Əgər yazıçı istedadlıdırsa, böyük yaradıcılıq erudisiyasına malikdirsə, dilin daxili qatlarına dərinləndirərsə, şübhəsiz ki, onun yazdığı əsər uğur qazanacaq. Əksinə, bədii dilin imkanlarına bələd olmadan, söz xəzinəsinin zənginliklərindən bəhrələnmədən böyük sənət əsərlərinin yaradılması qeyri-mümkündür.

ƏDƏBİYYAT

1. Abdullazadə Arif. Şairlər və yollar. Bakı: Elm, 1984, 224 s.
2. Elçin. Tənqid və ədəbiyyatımızın problemləri. Bakı: Yazıçı, 1981, 320 s.
3. Əfəndiyev Asif. İnam və şübhə. Bakı: Yazıçı, 1988, 176 s.
4. Hacıyev Abbas. Ədəbiyyat nəzəriyyəsi. Bakı: Mütərcim, 1996, 376 s.
5. Qasımov Himalay. Bədiiliyin meyarı. Bakı: API, 1990, 88 s.
6. Qəhrəmanlı Nazif. Məlum və naməlum üslub // «Ulduz» jurnalı, 1997, №1, s.91-93

7. Mir Cəlal. Klassiklər və müasirlər. Bakı: Azərnəşr, 1973, 296 s.
8. Nəhmətova Könül. Azərbaycan ədəbiyyatında lirik hekayələr // «Azərbaycan» jurnalı, 2010, № 7, s.172-177.
9. Tağı Rafiq. Ucaboy liliput, Bakı, 2005, 334 s.
10. Telmanqızı Asifə. Əzizə Cəfərzadənin bədii dünyası. Bakı: Azərnəşr, 2002, 124 s.
11. Hüseynov İsa (Muğanna). «Dan ulduzu və mən», «Şinel», «Unus», «Rzaqulu», «Yekədiz Məcid», «Portsiqar», «Getdi», «Şapalaq», «Küllük» (hekayələr) // «Azərbaycan» jurnalı, 2005, № 9, s. 5–28.
12. Поспелов Г.Н. Лирика (среди литературных родов). М.: Московский Университет, 1976, 280 ст.
13. Храпченко М.Б. Творческая индивидуальность писателя и развитие литературы. М.: Советский писатель, 1975, 408 стр.
14. Kabaklı Ahmet. Türk Edebiyatı, Cilt 4, İstanbul, Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, 2001, 568 s.

СТИЛИСТИКО-ЯЗЫКОВЫЕ ОСОБЕННОСТИ В СОВРЕМЕННЫХ АЗЕРБАЙДЖАНСКИХ РАССКАЗАХ

О.С.АББАСОВА

РЕЗЮМЕ

В азербайджанских произведениях, написанных в период с 2000-го по 2008 гг., многообразие стилей очень умело показано при помощи литературного языка.

Произведения Иса Гусейнова (Муганна), Сабира Ахмедли, Алиса Ниджата, Вагифа Султанлы, Эльчина Гусейнбейли, Шалалы Абиль и других писателей привлекают нас свойственным им разнообразием оттенков языка.

Ключевые слова: проза, произведения, язык, стиль, жанр

STORIES OF THE MODERN AZERBAIJANI LANGUAGE AND STYLISTIC FEATURES

O.S.ABBASOVA

SUMMARY

In the Azerbaijani stories written in 2000-2008, stylistic colorings are masterfully expressed by the usage of literary language.

In the works written by Isa Huseynov (Mughanna), Sabir Ahmadly, Alice Nijat, Vagif Sultanly, Elchin Husseynbaily, Shalaleh Abil and others, the language of stories attracts our attention for its peculiar and spetic colorings.

Key words: prose, stories, language, stylistics, genre